

- Този печат струва пари и спестява доста разтакане.
- Искан да нишем че ти е даден за удобство?
- За какво друго!

Павел се замисля. След това оставя паспорта на масичката и поглежда Ирина.

- Да слезем долу! - сухо предлага той.
- Както обичам.
- Павел загася осветлението и двамата напускат спалнята.

X

Те прекосяват хола и влизат в трапезарията която е осветена само от кружките в хола.

Павел отваря прозорците и сяда на едно кресло.

Николко мига, Ирина го гледа замислено. След това се обръща и тръгва към вратата.

- Къде отивам?
- В стаята си.
- Стой тук!
- Какво значи това?
- Заповед! Няма да мърдаш от погледа ми, докато не напусна вилата.

- О!...

- Искан да поговорим още малко... - променя тона си Павел.

Ирина се отпусна на близкия стол.

- Прощавай, но не мога да постъпя другояче... Казва ми меко той.

- Ти си груб и непроницателен човек!
- Можеби само груб, а грубостта се дължи на много неща които не познавам.